

### Gråtkatalysatorer

Jag har funderat varför böcker och filmer likt brustna fördämningar kan få tårarna att rinna ohejdat från mina ögon. Det handlar ju inte om mig. Eller gör de det? Kanske, på något oförklarligt sätt kan dessa påhittade historier röra vid våra egna bortglömda sorger på ett sätt som verkligheten inte förmår. Berättelserna likt katalysatorer hjälper oss i egen bearbetning och pågående mänskovarande.

Som tonåring var "Borta med vinden" favorit. En säker tårkälla. Det räckte med att läsa de två sista sidorna för att få mig att börja gråta hejdlöst. Sköna, befriande tårar. När Scarlett efter att ha blivit lämnad beslutar sig för revanch: "Imorgon är också en dag". Ja, i morgon...

Senare i livet var det "Den goda jorden", som framkallade tårarna. Scenen när den arbetsdugliga och pålitliga hustrun tvättar kläder vid floden och mannen ber om pärlorna. Pärlorna hon hittat och som lagt grunden till makens hela förmögenhet. Han hade fått dem alltihop - utom två små obetydliga exemplar. Dem hade hon sparat vid sitt bröst. Hon som aldrig fått eller frågat efter något vackert eller dyrbart för egen del.

Nu kom han. Maken som aldrig verkligen lärt sig älska henne, men som nu blivit helt förblindad av förälskelse till glädjeflickan med de små liljefötterna. Och han kräver pärlorna åter för att ge som kärleksgåva åt sin älskarinna.

Han ser på hustruns grova, rynkiga händer, med avsmak. Händer som arbetat nästan ett helt liv för honom och barnen. Och så muttrar han fram de hjärtlösa ord, som skär ända in i märgen på mig:

"Vad skall det tjäna till att ha dem... Ge mig pärlorna! Jag har användning för dem." Och jag gråter ohejdat, precis som hustrun, över förkastelsens grymhet och kärlekslöshet. Samtidigt som jag slår kraftigare än förut på kläderna med mitt klappträ...

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren ÅsaLena med Poeter.se id #12124 innehar upphovsrätten